

OSZTÁLYTALÁLKOZÓ

Nem mindennapi esemény volt számunkra, amikor ez egybevont 40-45-ik általános iskolai osztálytalálkozóra gyűltünk össze 2010. szeptember 11-én a KHT nagyon szépen felújított ebédlőjében.

Hevesen dobogó szívvel és remegő térddel vártuk az egymással való találkozást. Végre eljött hát a várva-várt pillanat, amikor a régi, de új arcokat felfedezve, kutattuk egymás szemében fiatalságunkat. Lassan, mint mikor szállingóznak a hópelyhek, úgy érkeztek a volt szásztelki fiatalok, volt osztálytársak. Bizony volt olyan pillanat is, mikor csak néztünk egymás szemébe – „hogya Te vajon ki vagy?” – azután mégis csak beugrott a név, vagy csak egy szemvillanás, a haj formája, csak éppen a szép szőke fürtök hófehérbe csaptak át. Megismerhettük a mostani arcukat, felidézhattuk a régi emlékeket, ami halványodott, de nem merült feledésbe. Azután szépen megterített asztaloknál helyünket elfoglalva volt tanárainkat – Gizike nénit, Anikó nénit – nagy-nagy tisztelettel és szeretettel köszöntöttem, egy-egy csokor virággal megköszönve jóságukat, és azt, hogy elindítottak a nagybetűs életbe. Köszöntöttem a volt diákokat is, régen láttam ilyen sok boldogságtól sugárzó arcot, hiszen minden szem csillogott, és az arcokon ott bujkált a felhőtlen gyermeki huncutság, és az igazi boldogság. Öröm volt rájuk nézni.

Ezután egyperces néma felállással emlékeztünk azokra, akik sajnos már nem lehetnek közöttünk. Elkezdődött az ebéd, ami a konyhai dolgozók fáradozásának köszönhetően nagyon finomra sikerült, ezúton is szeretném a többiek nevében is megköszönni munkájukat.

Egy merész gondolattal felvettem, hogy mit szólnának hozzá az egybegyűltek, ha kimennénk arra a helyre ahonnan anno elindultunk – Szásztelekre. Egyértelmű igen volt a válasz, mivel mindenki ott volt a vágy a régi gyermekkor helyszínét újra látni. Mint valami külföldi delegáció, úgy megleptük a még régről ismert, és még ott élő Szásztelkieket. Végig mentünk a valamikor gyönyörűen virágzó, mostanra sajnos lepusztult utcákon. Nostalgizáltunk az iskolánk omladozó falainál. Bizony voltak olyanok is, akikben egy világ dőlt össze, mert mikor ezelőtt negyven évvel maga mögött hagyta, az akkor még virágzó és hófehérre meszelt kis házakat, nem gondolta, hogy most ilyen lelombozó látvány fogadja majd.

A kirándulás után tartalmas beszámolóval, eddigi életünk fontos eseményeit soroltuk fel, majd ízletes vacsoránk után desszertként, lehetőségünk nyílt arra, hogy az általunk készített finom házi süteményeket egymással megoszthassuk és elfogyaszthassuk. Majd abban a reményben búcsúztunk egymástól, hogy nem öt év múlva, hanem jövőre ugyanitt, ugyanebben az időben találkozunk.

Végezetül ezúton is kívánok a volt tanárainknak Kovács Sándorné Gizike néninek, Szabados Istvánné Anikó néninek, valamint a volt szásztelki fiataloknak, osztálytársaknak nagyon jó egészséget boldog hosszú életet, szeretettel: Simon Istvánné